

נייע ביכער.

האט שוין לי (ענציקלאָפּעדיע) אינטער דיעזעס טיטעל האט אין ווארשייא אין אלילוסטוריעס העבראישע לעקסיקאן צו ערשיינען בעגאנגען. וועלכע אלע וויסענשאפטלעכע ענציקלאָפּעדיעס נאך דעם אבבע האנדעלס אונד דיא יודישע ליטעראטור. אוינע דיא פּערהאלטניסע דעם יודענזומס איבערהויפט אס אויספיהרליכסטען בערקרקויביטנס.

נאך דעם אינא פארליינענערן פראשעקט קאנגען וויר שאן געטצט זאגען דאסס מאן עס היער מיט איינעם גראסאנאלענעטען. הערפארדאנערען ווערקע צו טהון האט. וועלכעס דער יודישען ליטע-ראטור צור ציערדע געוויינען ווירד. וואהל בענטעטע דיא העדאקציאן דעם האטשטובל דיא ביווער ער-שיענענען דייטשען לעקסיקא פאן בראקקוויז אונד מיינע. אבער זיא קאן דיינע נאטורעמאסס ניכט דארט טהון. ווא עס זיך אים שפעציפיש יודישע פערוואגען אונד דעם האטשטובל דיא מיינע. בראקק-הייז אונד דיא אנדערען איבער דאס איינע נור ווע-ניג איבער דאס אנדערע נאר ניכטס ליעפערען.

וויר זענען היער פאלגענדע פראבע אים האטשטובל:

אביו (Abahu), שם אמרא בארין ישראל. עמי נחתם פרק חזון השני של האמוראים. חי בסוף המאה הראשונה לאחר המשיח. תלמיד של ר' יוחנן שאחב אותו מאד וקרא אותו בני ירושלמי. הכותב פרק היה קורא הלכה א' וזהו הכינוי של ר' אמי ור' אסי. אם כי לא השגיח מדרגת רבותיו בתורה אבל משרתו רמה ושנבנה משרתו החכמים שהיו בזמנו. בחכמת ההלכה הלך קצת במחשבה השכל ותרנית ולא הלך אחר הפלפולים. הוא ידע היטב לשון זינית וחכמתה. ובגלל חכמתו ותבניתו נפשו הוקרות היה נכבד מאד בעיני בני דורו. כי ידעו ללכת לרוב חזון וזאת תורה חכמתו ועליו אמרו (קולת לרוב פ"ג) טוב אשר תחתיו ביה בתורה הלכה וגם מזה ממקרא וחכמה אל תח ירך בנן ר' אביו דקיסרי. בחכמתו הרבה עלתה בידו פעמים רבות להראות להמוכחים עמי אמת יסודי היהדות וטהרת אמתה. הדרת פניו ועשרו שרביש לו ממלאכת אונד צעפי נשים (ירושלמי בבא מציעא סוף פ"ד) וחכמתו הגדולה הענילו לו להציא חן בעיני סקריו ממשלת רומא ובחוד בעיני אנטיאטוס זיב רומא שישב בקיסרון. - הנהוים והנהוים היו בעת ההיא לשיחה בני צורריותם הרומאים אשר על כל צעד וצעד בוו להם ולעני להם. מן יספר ר' אביו פתיחה אביו רבה זיב כי הרומאים היו מנטיים נגד מעשית שזריות רבתי ערקאטוס שלחם (Girous) ואלו לאלו שואלים: מרות לבוש הנמל בנדי אבל יתן כי יהודיים שימרו שביעות הם-ענת התלמוד-ואן להם ירק אוכלים החוחים של הנמלים האוטלילים ולכן הוא מתאבל. בימי יד כבוד הנשיא פלאים עד שהנשיא רבן נמליאל רבבי דרבינו היה אל ר' אביו בשאלתו אם מותר לירך לירוד. ומה אמר לו גם המותר. משני כי ר' קטן בתורה היה וזכרת ר'א לנדוהו (ירושלמי פ"א פ"א ה"א) ולכן השתדל בכל עני לפאר ולרומם את היהדות והנשיאים העומדים בראשה. הוא היה עני גדול ונהל ברכות. ואף שר' יוחנן סבב לרב (ירושלמי בבביות ה"ג) בכל זאת לא קבל עליו משרת ראש הוישיבה בקיסרון. והראה לרבנן על ר' אבא דמן עכו שהיה עני גדול ואמר להם הלא יש לכם גידול ממני. בחדר ע"ר אבא זה למד תלמידים בישיבת קיסרי. אם כי מצאנוהו וישב ודורש: פ"א בושיבות אחרות: בדרום בכפרה ובאלבסטרדיא של מצרים. אולם כעבור ענותותו ול היה הנה במלכות שאמנת דורשת להיות איש ונלולת דתו כלי משוא פנים. כלי ספק היה עניו מעשי בעלי ההיות שהוציאו מפלפוליהם במדות מלכה למעשה. לכן אמר שאלה הפלפולים לפעמים לא נאמרו כי אם להטות ומתו אבל לא להורות (ירושלמי בבא"ם פ"ד הל"א) וכן במקום שהיה נדרש הוישיבה בני אדם והנבנית לעשות קולא בביב אסור (ירושלמי שבת פרק י"ז ה"ב) או שהיה צורך להציל מהפסד ולחוס על ממנים של ישראל (ירושלמי מ"ד קטן פ"ב לא חכמי דעתו כסתר דכבו ולא ירא החרות החר

בדבר אף בהתנגד לחכמים אחרים דור דור ח"ו). ביחוד עשה לו עם ביוכתיו בדת בגללם שגאווה אויבות הכותי שגאה עד אשר פגע אהת השקיות עם מית ורם ר' אמי ור' אסי הכירו העילו משחת נפשו (ע"ז כ"ח). אולם רבים ממתנגדיו אהבוהו וכבודו מאד עד שישעו את ר' ספרא חשוי ממם רק משני שר' אביו העיד עליו כי אדם גדול הוא (שם ד'). בלי ספק היה גם הוא מן המתקנים שהתקניו בימינו לאמר ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד אחר הפסוק שמע ישראל בקריאת שמע של שהרות וערכות בקול רם מפני תרעומות המונים (פסחים נ"ג) ביחד עם ר' אמי ור' אסי נור על הכותים והשומרונים שהיה יום יין נסך. כי נלה שמיכרים לישראל יין שהוקדש לעז: הנהוה זאת כבר נורו עלהם החכמים שלפניהם. אולם אינהו נורו ולא קבלו מנייהו ואחר ר' אביו ור' אמי ור' אסי וקבלו מנייהו (חולין ו'). הכירו אהבוהו וכבודו מאד בגלל חכמתו נפשו הוקרות וענת הוהו. מדעתו כי החון היה בזמנו לדרוש ולדעת וינית. כי מצב משרתו היה דורש לישא וליתן עם העמים אשר יושבו אהת ולעסוק עמם בלשונם. על כן ראה ר'א נכון לפניו לקנות לו שלמות בלשון הוה. ולמד גם את בתי וינית באמרו שכתש את הוה ור' רבו התיר לו זאת (ירושלמי פסח פ"א ה"א). בגלל חכמתו היה נכבד מאד בעיני נצוב רומא. ועל כן פני אליו חבריו פעמים רבות להיות למליין בעדם לפני הנציב: מן ראשיתו ממליין בעדם לפני הנציב בקיסרון (ירושלמי מגילה פ"ג ה"ב). ממדותיו הוקרות היו: הכיבש גם על פחות שבפחותים כעל אדם גדול. אף בעבור דבר אחד טוב שנמצא בו (ירושלמי תענית פ"א הלכה ב'). ובגלל חכמתו ומדותיו ותבניתו נפשו הוקרות כד כבודו הנהוה ע"י שלא העירו לו גם על שגאווה וימא דף ע"ג ע"א. ביחוד היה כתי נעים בארדה. אם כי גם מהלכה לא משך ידו וגם היה מפורסם ובקו במשנה (קולת רבה פ"רת ו'). ופעמים רבות הלך על חבריו בחלכות. ובתלמוד מבנה מחלוקתו על חבריו בלשון מנהג בה ר'א (סנהדרין ג'). הוא היה מאישר בחיים: מברך בעת הכמות היו לו גם שני בעים יקרים ואהובים ר' יעירא ור' הניה. ומהם השני עסק כל ימיו כמעשים טובים וביחוד בקבורת המתים. כאשר נודע לרא כי היה בני שהלך לשכורה ללמוד תורה עסק במנוח של אמת. כתב לו בהלצה המבלי אין קברים בקיסרון שלחתיך לשכורה לעשות שם חדר עם המתים (ירושלמי הנהה פ"א ה"ג) אמנתו ותם לבו נתנו לו מנוחה נפש כל ימיו. וכל צדה שלא העבור עליו לא הרנינה מנוחה. פעם אחת מת עליו ילד קטן ובכסו הכירו להנמי ואשר ר'א לפתח פיהם בתחומין. מכך הוא עליו את הרין במנוחה נפלאה. (ירושלמי סנהדרין פ"ו ה"ג). מן נח נפשה התאבלו על מותו כל העם. עד שברך מליצה אמרו כי מן העמודים שבקיסרון הנהוהו עליו המשת (מישד קטן כ"ה ג'). ממאמריו המכובדים במדות ודרך ארץ המפורסם בתלמוד ובמדרשים פה ושם נבוא אוו פיהם לדוגמא: ל'עולם יחא אדם מן הטרדפים ולא מן החרדפים (ב"ב ג'). לעולם אל ישל אדם איהת ויירהו בתוך ביתו (נשין ג'). נוח לו לאדם שיעבור עבודה כספר ואל יחלל שם שמים כפדחוסא (קרושין מ"ג). כמקום שבעלי תשובה עומדים שם צדיקים נמורים אינם עומדים שם (סנהדרין צ"ט). ועל נתי הצדק שהרבו לבוא בימי תחת כנפי החרות אמר: ישיבו וישבו בצילו המת הנרום שבאים לחסות בצלו שם הקבה והיכוסים עליו מין שקרב על המוכה (וירא רבא א'). על דבר האמנה בחלומות אמר דברו חלומות לא מעלין ולא מורדין (ב"ב פ"ט). קשה הנשואן היה נחשב בעיני לקשה מן השמים אמר: אין ויוני של כי אדם אלא מן הקבה (שם פ"ח). הוא הוהו של כל אדם הויב לכבד את הוהו כבן דמא מן נחמא שלא רצה לצער את אביו להעירו משנתו. אם כי על ידו היה יכול להפסד הפסד מרוב (ב"ב"ר רבא פ"א). כבוד התלמידים היה הרוב עליו ככבוד חברו. ולכן הוהו כי לא ישב הרוב על בני משה וישנה התלמידו על בני קרקע (מגילה כ"א). אולם גם להתלמידים הוהו שלא להחרה אחר רבם ואמר על המהרהר אחר רבו כאלו מהרהר אחר שכנת (סנהדרין מ"ד). מעשה הצדקה היה נחשב בעיניו למאד. ולחשואלים אותו

עד היכן כחה של צדקה שם בני שלמה לתשובה קרנו תרומ כבוד (ב"ב ד'). מומאמריו בעיני מעשה בראשית נראה דהו לזכותים עם בעלי כת הנוספים (יודעי נסחרות) שהאמינו בשתי רשויות. בחומר קדמון ושכריות העולם הוהת הכריות ולא מרצון המורא. ולואת אמר ר'א: הקבה ברא את העולם לא בעזרת וליהו ולא בעמל ויהי עמי את בדבר ה' שמים נעשו (ב"ב פ"י). ומה שנאמר והארץ היתה תרו ובהו. שמה ויכחו הבה הנוכרת על מצאות חקין קדמון. וישי ר'א כי תיכף אחר הברוא היתה תרו ובהו (שם פ"ג). נגד הכריות הבריות אמר שהקבה ברא ע"י מית וההוהו דין וההוהו ע"י שברא את העולם הוה הוא אמר דין הנין לי וההוהו לא הנין לי. ויכוחי זאת מן הכתוב ויהי ערב ויהי בקר מלמד שהיה סדר ומנים קודם לכן (שם פ"ט). נשען על הפסוק והמה כאדם עברו ברות רמה במליצה צחה קורות עם ישראל לקרות יציר רבני הקבה (שם ט"ב). ומה הנפש אל הנהף אחריו המות לדעתו הוא כך: כל יוב חדש נופו קיים ונשמתי עולה ויורדת. לאחר יוב חדש הנהף בטל ונשמתי עולה ושוב אינה יורדת (שבת ק"ט ב'). בעת התחיה יקמו מן הקדמונים ולא הרשעים. ולואת יאמר כי יום השמים המחיה טובים ורעים גדול המתים (תענית ו'). דעת הקהל בנינו לאשים אשר בכדורים עמור בעלתם ותרחתם היתה כידו לאות נאמן כי מהה בני העמל. וישם הרשעים כפי שלמה להשואלים אותו איזהו בן עוביב: כל שבגד וקניו כבוד (ב"ב ג'). מתלמודיו המוכתקים היו ר' וירא ר' וינה ור' ויסי.

דאס ווערקן וועלכעס צווייטאל מאגאליך אין העפסן א 4 באנגען אויף נועם פאפיער אונד אין שאניעס דרוקק ערשיינט קאסעטע (מיט אללען ציילענען) לאנדקארטען אונד אנדערען אלילוסטרא-ציילענען 80 קאפאקען פיער העפט א פאלע 24 העפטע איינעם יארעס 7 רובעל 90 קאפאקען. - אין אינ-נאמן צו בעשטעללען דורך דיא מוכהאנילוני M. E. Löwy's Sohn, Königsgasse Nr. 1

אי'ס דעם געריכטסזאאלע

אין וואיאנער אויסטויטש

געטערן ווארדע דער אבעקארדעטע אנדאך וואר די פאם בודאנסטער פריעסטייער ווענען עהרענבעלידיגע. דיא ער אין דעם סעפטע-דויער וועטבעיטעטער פילן א ד' באנגען. אינ-דעם ער איהן אים בודאפעשטי הירלאפי אין נא-בער וויינע אנגעוויסען האט. צו צווייטאל א-זא טען געפאלען נים אונד צוויי-הונדערט גולדען געלד שטר א פ' פערדאירטהייט. צווישען דעם פערטערטער דעם פוואוטקאלאנערס נאדי. קאל א טווייא אונד אונד דעם אנגעקארטערס דער בעקאגאליך צו דען א-טויטעטען נעקראטען קאם עס אינעם וואיאנער וועכעסל וועלכער ווארשיינליך אין דו ע'ל ציר פאלע האבען ווירד. עם הייססט דאסם וואיאנא הייטע וינע סעקנדאטען צו אטוישא נע-שקעט האבען קארק אטוישא האט ווארדע דער נעסטר-נען פערדאירלוני נעואט מאן קאנע אננעהמען. דאסם דאס צייניסס וועלכעס וואיאנא נעקן נאדי נעטענער מאכען וואללע. געפאלען וואיאנע וועכעסאלע ער ביטעט דיעזעס צייניסס ניכט צו פערלענען. - וואיאנא ערקלארט דאס אלס איינע ברוטשאלע פערלוימונג. פיר וועלכע ער פאן אט-וואיאן אויף פרוואטעס ווענע נענטהוואנע וך פער-שאפטען ווערעט. אים לויפע וינער פערטוידענעסערע שפיל-טע וואיאנא אויף וינע פריהערע אויסטעטישע נעווינגען א אונד ער זאנעט: א-ך נעשטעטע דאסם א-ך א ציינען ער איר ר'ס ה'ס בענא נ-נען. אונדעם א-ך מ'ך צו בענין מיינע פאלי-טישען ליבשאן א צינע פאר שוויא אונד-נעשלא א סען האבען וועלכע א ויף אונד-נעשלא א סען ער וויינע דיא לאונג אי-

